

De Werfsjouwer.

Gehuld in 't stugge werkpak, dat bij 't lopen
eentonig steeds hetzelfde lied weer zingt,
gaat hij zijn weg naar vunze, donkere holen,
waar nooit een sprankje zonlicht binnen dringt.

Reeds geurt het roestig ijzer hem al tegen
als hij zijn lijf door 't mangat zakken laat,
waar straks in deze enge, kille ruimte
opnieuw het sombere spel beginnen gaat.

Het spel.... dat is het beuken der luchthamer
op wrangen, spanten, schotten en de rest,
dat wolken stof naar boven op doet waaien
en de atmosfeer volkomen daar verpest.

Daar werkt een mens, met watten in zijn oren
tegen 't lawaai, en niemand die hem ziet,
stofmasker voor zijn mond en neus en ogen.
Zo ligt hij daar, want zitten kan hij niet.

Ook hij is in 't bedrijf een schakel van de keten,
al wordt hij financieel het minst gewaardeerd.
Laat uw wellevendheid dus ook hem gelden, vrienden,
die zonder 't schone zonlicht heel wat werk presteert.